

Bassen med den gode historie

85-årige Willy Itner har genfundet en bas, han spillede på i skoleorkestret på Uffe-Skolen i Tønning lige efter 2. verdenskrig. Den lå gemt på skolens loft. Han bruger resterne til at bygge et nyt instrument.

HISTORIE

Nanna Sarauw

Kommunikation@skoleforeningen.org

På loftet blandt lange rækker med gamle skoleborde, et par gamle landkort og udstoppede dyr, stod i mange år på en kontrabas. Uffe-Skolens pedel Sönke Moldehaue fandt bassen under en oprydning og stillede den et sikkert sted. Den er nok blevet lidt glemt, i hvert fald af dens ejermand. Men én havde ikke glemt den gamle kontrabas – for Willy Itner har musikinstrumentet haft en fremtrædende plads i hukommelsen. Det vender vi tilbage til.

Iført en sømandskasket og en lang nydelig frakke trasker Willy Itner ind i skolegården på Uffe-Skolen i Tønning på en lidt trist grå dag i januar. Sådant en af de dage, hvor lyset aldrig rigtig kommer i gang. Han er usædvanlig frisk af en 85-årig at være. Dog ikke så frisk, at Pedellen vil lade ham kravle det sidste stykke op ad den stejle stige til det hjørne, hvor bassen har haft til huse de sidste mange år. I november kom Willy Itner nemlig forbi for at hente den, fordi han gerne ville reparere den, så den igen kunne komme til at sprede toner ud fra den store mave.

Willy Itner stiftede bekendtskab med bassen første gang, da han som 10-årig, lige efter Anden Verdenskrig, startede som elev på skolen i 1946. Skolens daværende skoleleder Theodor Peters, samlede eleverne til et skoleorkester.

- Rektor Peters sagde: Når I kommer hjem, så skal I gå på loftet og se, om I kan finde et musikinstrument. Og så kom de (eleverne, red.) med alt muligt. Violiner, harmonikaer, en lut, guitar og blokfløjter, fortæller Willy.

"Hjemad fra Langfartens eventyr" – en sømandssang, der stadig sidder i Willys fingre. Hans instrument blev en harmonika. Men som han fortæller:

- Når bassisten ikke var kommet, så måtte jeg overtage. Vi var fire drenge, som altid var sammen. Peter, Ernst August og Pyt. Det hed han, fordi han altid sagde pyt, så det kaldte vi ham. Vi ville gerne lave vores eget band.

Willy husker en koncert, hvor han som harmonikaspieler stod i bagerste række, og da koncerten var slut, opdagede han en stor gris.

- Den havde et tykt bælte om maven med kæde, som den var lænket fast med. Lige efter krigen stjal folk hinandens grise, fordi der var mangel på mad. Vi spillede i Folkehjemmet i Aabenraa, og vi var privat indkvarteret – og vi var afsted to dage, fortæller Willy.

Musikkarriere

Da Willy og de tre andre drenge gik ud ad skolen i 1952, måtte de ikke komme på skolen mere. Til deres store skuffelse var det derfor også et exit fra skoleorkestret.

- Så fik Rektor Peters en fantastisk ide. Han lavede et ungdomsorke-

I sit værksted arbejder Willy på at bygge en ny bas af resterne.

Foto: Daniel Dürkop

ster, og så kunne vi fire drenge spille igen. Det var virkeligt noget, fortæller Willy.

Bandet øvede en gang om ugen på skolen og spillede "Deutsche Schlagere", som dengang var det helt nye. Det blev starten på Willys musikkarriere, hvor han spillede med i flere orkestre i lokalområdet.

- Også selvom jeg ikke kan noder, tilføjer han.

Willy Itner har tyske rødder. Hans bedsteforældre stammer fra Pommern. Selv har han slået rødder i det danske mindretal og været en del af lokalmiljøet i Tønning, og som frivillig brandmester var en af

hans opgaver at inspicere skolen. Under et brandspektionsbesøg på skolen, hvor loftet stod for tur, fandt han kontrabassen. Den lå helt inde under taget. Willy Itner synes ikke, han kunne sige noget. Men bassen lå og rumsterede i baghovedet. Willy, som er uddannet tømrer, begyndte selv at bygge en bas hjemme i værkstedet. Den var sjov, lignede ikke helt en bas, og så var der noget med klangen.

Bassen

For nyligt var det tid til forsøg nummer to, og Willy er i gang med at konstruere endnu en bas i værk-

stedet, men han manglede noget han kunne måle efter. Og så var det, han kom i tanke om den gamle bas. Måske var han så heldig, at den lå der endnu. Willy kontaktede skoleleder Göran Rust og Pedel Sönke Moldehaue, som fortalte at bassen sørne lå deroppe endnu. Som Willy Itner siger – Jeg vidste ikke, om den var der – men pedellen vidste præcis, hvor den var. Desværre var det eneste jeg kunne redde, halsen. Den nederste del af bassen kunne ikke repareres.

Inde i bassen lå en sirlig håndskreven seddel, som Willy viser frem, hvor der står, at den er re-

Rektor Peters sagde: Når I kommer hjem, så skal I gå på loftet og se, om I kan finde et musikinstrument. Og så kom de (eleverne, red.) med alt muligt. Violiner, harmonikaer, en lut, guitar og blokfløjter.

pareret i 1936, så bassen er i hvert fald 84 år gammel og helt sikkert også ældre. Willy arbejder videre på sit basprojekt. Den gamle bas minder ham om en dejlig tid, som han siger:

- Jeg har haft en vidunderlig ungdom – efter krigen havde vi ingen sorger. Mens de (voksne red.) bekymrede sig om krigsfangere og de tyske soldaters skæbne, så fik jeg lov til at spille med i forskellige orkestre, hvis nogle manglede en medspiller«

RESUMEE

Auf dem Dachboden der Uffe-Skolen i Tönning stand Jahrzehnte lang ein alter Bas. Auf dem spielte kurz nach dem 2. Weltkrieg Willy Itner. Der Musiker und Tischler macht sich jetzt dran aus den Überresten ein neues Instrument zu bauen.

I midten af 50erne blev bassen stadig brugt i skoleorkestret.

Foto: DCBIB

Fokus

Din medlemsavis

Dansk Skoleforening
for Sydslesvig e.V.

Stuhrsallee 22
24937 Flensburg
Tlf.: 0461 5047 0

www.skoleforeningen.org

post@skoleforeningen.org

Facebook/skoleforeningen

Redaktion:
Daniel Dürkop,
kommunikations-
ansvarlig hos
Skoleforeningen